
ZUSTERS
VAN HET
Atoom
VOLUME 2: COLLISIE

Dimitri BALCAEN

VOOR NOAH EN ROBIN

INHOUDSTAFEL

1	In de naam van de koning	1
2	Bondgenoten	13
3	Een kwestie van uren	23
4	Stormloop	45
5	Betrapt	63
6	Het belang van familie	71
7	De regels van de oorlog	79
8	Voor de val	89
9	Circus in de stad	97
10	Weerloze vrouwen	131
11	De overslaande vonk	137
12	Het laatste aanbod	153
13	Het begin en het einde	171
14	Winterkind	195
15	Een gouden kooi	207

1

IN DE NAAM VAN DE KONING

Doorheen de hallen van Versailles weerklonken de kreten van dienaars en wachters.

Desondanks liep het doelwit van hun geschreeuw onverstoord door. Het was niet alsof iemand onder hen het waagde hem te stoppen. Daarvoor was zijn reputatie te verspreid.

De route kende hij blindelings. Als kleine jongen speelde hij hier vaak met zijn oudere broer. Er was geen kamer waar ze geen avontuur in hadden beleefd, behalve dan misschien de ruimte die school achter de twee grote gouden poorten. Vader had het hen altijd verboden binnen te komen zonder zijn toestemming. Die gedachte schoot de man even te binnen wanneer hij halt hield voor de vergulde deuren. Zo indrukwekkend leken ze niet meer nu hij volwassen was.

In tegenstelling tot de andere wachters leken de twee portiers hem, na een moment aarzeling en een uitgewisselde blik, toch de toegang te weigeren door hun hellebaarden te kruisen. Maar zelfs dat hield hem niet tegen. Door slechts een stap naar voren te zetten, besloten beide wachters tegelijkertijd hun wapen op te heffen.

De deuren vlogen open terwijl de man onaangekondigd naar binnen stormde. Hij wist onmiddellijk waar te kijken. Hoewel hij als kind nooit welkom was geweest, had hij grondig de tijd gekregen om deze ruimte te bewonderen tijdens de kroning van zijn broer.

Random rond waren de wanden van de cirkelvormige kamer bedekt met boekenkasten, gevuld met informatie over de Gallische democratie, hun vele vijanden verspreid over de wereldbol en hun ellenlange geschiedenis. Net als in zijn bureau stond er een Senehboom in het midden van de ruimte. Alleen werd deze een pak beter onderhouden. Ondanks het feit dat de winter naderde kleurde de overdekkende reus nog steeds groen. Het hielp dat men het dak vervangen had door een glazen koepel die het licht pal op de boom deed vallen en de wortels te allen tijde gebaad werden in een oppervlakkige poel van water.

Zonder een blik te gunnen aan dit wonder, wandelde de man eromheen om tot bij de troon aan de overkant te raken. Maar pas van zodra het gebladerte uit zijn zicht was, viel het hem op dat die verlaten was.

Zijn bronnen hadden hem gegarandeerd dat ze hier zou zijn. Nog nooit eerder hadden ze hem in de steek gelaten. Dus keek hij om zich heen. Al vlug werd zijn vertrouwen beloond.

Wederom had de boom dingen voor hem verborgen. Rechts van hem stond een klein bureautje dat totaal niet thuishoorde in het beeld van de troonzaal. Daar zat een oudere vrouw van adel met gevlochten zwarte haren voorovergebogen enkele kaarten grondig te bestuderen. Aan haar zijde zat een lange jongeman met korte blonde krullen die haar bij het minste zijn hulp aanbood. Diep verzonken in hun studies had geen van hen de vreemde man opgemerkt.

‘Mijn dochter!’ riep de indringer.

Nu had hij hun aandacht.

‘Jouw bloedeigen nichtje! Ze hebben haar vermoord en jij doet er niets aan?!’ schreeuwde de man verder, terwijl hij op hen af liep.

Zonder een moment aarzeling sprong de blonde jongeman recht. Hoewel hij niet gemaakt leek om de uitdaging aan te gaan, was hij niet van plan om zijn koningin onbeschermd te laten.

‘Léon, het is goed. Neem terug plaats.’ zei de koningin kalm terwijl ze haar kaarten opzij legde.

De jongeman keek nog een laatste keer vol haat naar de man die zijn koningin had beledigd met zijn beschuldiging en gehoorzaamde haar vervolgens blindelings.

Ondertussen was de woesteling nog slechts enkele stappen verwijderd van het bureau.

‘Duc Engeurrand, ik verwachtte je al.’ zei de koningin terwijl ze naar een lege stoel tegenover het bureau wees.

In zijn blinde woede schopte Engeurrand de zitplaats gewoon weg. Hoewel zijn blik niets verried, kon Léon zich maar al te goed inbeelden dat de Duc toch wel enkele tenen had bezeerd met dat gebaar.

‘Wel, Cateline? Antwoord dan!’ riep Engeurrand terwijl hij zijn handen op het bureau plaatste.

Cateline was echter niet van plan om zich te laten afblaffen door een van haar onderdanen.

‘Ben je vergeten tegen wie je praat?’ wierp ze terug, ‘Jouw broer heeft mij, niet jou, aangewezen om dit land te leiden wanneer hij onze zoon meenam om opnieuw in een van zijn idiote kruistochten te gaan vechten. Ik ben je koningin en je zal me aanspreken met het respect dat ik verdien!’

Engeurrand balde zijn vuisten, wetende dat hij deze verbale veldslag niet zou kunnen winnen. Desondanks betekende zijn stilte niet dat hij opgaf. Hij zocht gewoon de juiste woorden om het meeste schade mee te kunnen berokkenen. Cateline gaf hem echter daar de kans niet toe.

‘Ik versta je pijn, broer. Mijn eerstgeborene is gestorven in een land hier ver vandaan, terwijl ik dagelijks vrees een bericht te ontvangen dat mijn tweede kind hetzelfde lot heeft ondergaan. Maar dit is niet de juiste manier om met je pijn om te gaan. Woede zal niets oplossen. Het verteert je enkel.’

Hoewel Cateline hoopte met haar woorden Engeurrand te kalmeren, misten ze hun doel. Meer zelfs, ze wakkerden zijn woede alleen maar aan.

‘Mijn broer was fout om jou aan te wijzen! Was hij maar hier! Hij zou me begrepen hebben! Hij zal niet stoppen tot het volk dat hem zijn zoon ontnomen heeft, uitgeroeid is.’ gromde hij.

‘Het is net daarom dat ik je niet kan steunen! Jij zou hetzelfde doen!’ antwoordde Cateline.

‘Als jij me niet helpt, dan neem ik het heft zelf in handen.’ dreigde Engeurrand.

Cateline zuchtte en leunde achterover in haar stoel.

‘Hoorde je me niet? Ik laat het niet toe. Sinds deze ochtend heb ik ervoor gezorgd dat je geen toegang meer hebt tot het Inquisitieleger en hun materiaal. Tot nader order is je rol als Grootkanselier beperkt tot een puur administratieve functie. Keer terug naar Normandië. Rust. Rouw. En als je inziet wat voor fout je bijna was begaan, zal ik je in ere herstellen.’

Engeurrand kon zijn oren niet geloven. Iets leek te breken in hem. Zijn woede smolt weg en onthulde een grijns als een jakhals.

‘Denk je echt dat ik naar hier ben gekomen om je toestemming te vragen, Cateline? Hoe blind heeft de troon je gemaakt? Ik kwam om te zien of je berouw had voor je daden. En hoewel ik op je steun hoopte, heb ik hem niet nodig. God... God staat aan mijn zijde.’ zei hij schrikwekkend kalm.

Ze bleven elkaar enkele momenten aanstaren, kijkende wie het eerst een stap terug zou zetten, maar daar waren ze allebei te koppig voor. Al vlug beseften ze dat dit gesprek geen enkele kant meer op kon. Wat ze ook zeiden, het zou voor dovemansoren vallen.

Zonder groet of buiging keerde Engeurrand zich om en verliet hij de troonzaal al even bruusk als hoe hij ze binnengekomen was. De deuren stonden nog wagenwijd open waardoor ze hem nog hoorden vloeken op iedereen die het ongeluk had zijn pad te kruisen. Léon repte zich dan ook naar de deuren om ze onmiddellijk te sluiten, nog voor de portiers er de kans toe kregen.

Daar leunde hij tegen hen aan en nam hij nog de laatste voorzorgsmaatregel om ze te sluiten. Iets wat hij veel vaker zou beginnen doen.

Na een diepe zucht te hebben geslaakt en zijn eigen moed kort te hebben bewonderd, begaf hij zich terug naar het bureau van de koningin. Ondanks het spektakel was er nog veel werk dat gedaan moest worden. Aan de taken van een koningin kwam nooit een einde.

Terwijl Léon door het laaghangend bladerdak terug wandelde, hoorde hij de eerste snikken van zijn meesteres.

Automatisch versnelde zijn pas, vrezend dat Engeurrand haar in hun korte gesprek iets had aangedaan. Maar wanneer hij het bureau bereikte, bleken zijn zorgen voor niets te zijn geweest. De pijn die ze voelde was niet van het lichaam, maar van hart en geest.

‘Uwe majesteit.’ zei Léon, om haar aan zijn aanwezigheid te herinneren.

Heel even overwoog Cateline haar tranen te verbergen, maar wat voor nut zou dat gehad hebben? Léon was als een zoon voor haar. Met hem kon ze alles delen, dus waarom dan ook niet haar verdriet?

‘Ik heb het haar nog zo gezegd.’ snotterde ze.

‘Wie, uwe maj... Oh, u bedoelt vast mademoiselle Angelique.’ besepte Léon nog net op de valreep.

Cateline knikte.

‘Wat heeft u haar gezegd, als ik het vragen mag, uwe majesteit?’

‘Dat de Inquisitie niet voor haar bedoeld was. Ze was tot zoveel meer in staat. Maar al van kindsafaan bleef ze volhouden dat ze daar thuis hoorde.’ antwoordde Cateline.

‘Misschien om dichterbij haar vader te zijn. Al zou ik niet kunnen inzien waarom.’ zei Léon.

‘Het zou mij ook verbaasd hebben. Je had haar erover moeten horen praten. Ze sprak erover alsof het haar lot was. En wie weet? Misschien wist ze meer dan ze liet blijken.’ beschouwde Cateline.

‘Wie weet...’ mompelde Léon terug.

Een ongemakkelijke stilte viel tussen hen. Zo openlijk hadden de twee nog nooit met elkaar gesproken. Heel even stonden ze op gelijke voet, maar Léon voelde de maatschappelijke kloof tussen hen toenemen. Cateline depte haar tranen terwijl hij terug plaats nam aan haar zijde. Heel even overwoog hij het de papieren terug op te nemen, maar er was nog één vraag die bleef knagen bij hem.

‘Ik hoop dat u het mij niet kwalijk neemt, uwe majesteit. Maar ik heb het gevoel dat ik u dit moet vragen voor het geval dat het van belang is.’

Met ogen die de tekenen van tranen niet konden verbergen keek de koningin haar rechterhand aan. ‘Ga je gang, Léon.’

‘Weet u wat duc Engeurrand bedoelde toen hij zei dat hij de steun van God had?’ vroeg Léon schuchter.

‘Jammer genoeg heb ik een vaag vermoeden dat hij Clemens hierover aangesproken heeft voordat hij het

waagde naar mij te komen.’ antwoordde Cateline onmiddellijk.

‘Clemens? Als in paus Clemens XII?’ vroeg Léon verbaasd.

‘Het Vaticaan denkt daar misschien anders over, maar oui, voor vele Galliërs zou je hem zo kunnen noemen. Ikzelf noem hem liever bij zijn bijnaam.’ antwoordde Cateline.

‘De Oorlogspaus.’ zei Léon.

‘Precies. Dit lijkt me een uitgelezen kans voor hem.’

‘Maar... maar hoe wilt u deze situatie dan aanpakken, majesteit?’ vroeg Léon, die met elk antwoord bezorgder werd.

‘Aanpakken?’ vroeg Cateline.

‘Oui, hoe houden we hen tegen?’

‘Niet, Léon. Dat is het hem net.’ antwoordde Cateline kil.

‘Ik vrees dat ik u niet begrijp, uwe majesteit. We moeten hen toch stoppen? Onschuldige levens staan op het spel.’ zei Léon.

‘Daar ben ik mij bewust van, Léon. Maar het heeft geen nut om te handelen voor ze effectief in de fout zijn gegaan. Dat zet mij alleen maar in een slecht daglicht tegenover het volk en geeft hen de kans om mijn autoriteit te ondermijnen.

Ik ken Clemens. Het is precies waar hij op hoopt.’ legde Cateline uit.

Léon begreep het eindelijk. Clemens’ drang naar macht was alom gekend. Dezer dagen was het volk haast evenredig verdeeld in hun liefde voor hun koningin en hun Gallische paus. Maar één verkeerde stap zou de balans kunnen verschuiven in het voordeel van de andere. Cateline kon niet anders dan voorzichtig zijn. Maar dan nog kon Léon niet met de gedachte van onschuldige doden leven.

‘Is wachten dan echt het enige wat we kunnen doen?’ vroeg hij.

Cateline leek terug verzonken in haar gedachten toen Léon haar overviel met deze vraag. Het was duidelijk dat ze met gelijkaardige gevoelens aan het worstelen was.

‘Misschien niet.’ zei ze onzeker, ‘Stuur een golemduif naar de Zusters. Zeg hen... dat ze zich moeten voorbereiden op een oorlog.’

2

BONDGELOTEN

De ruimte was klein. Er waren geen ramen en alles stonk, maar dit was niet de ergste cel waar Khadija al in had gezeten.

Er was die keer in Germania met de smokkelaar, het misverstand in Toulouse en de korte tijd die ze geketend had doorbracht op een schip richting Albion. Dat waren nog maar de eerste voorvallen die bij haar op kwamen. Maar geen enkele situatie viel te vergelijken met de cel waarin ze haar eigen gevoelens had moeten verbergen voor de buitenwereld.

Tegen de tijd dat Khadija op haar elfde gekozen werd om deel uit te maken van les Chiens de Saint-Hubert was ze zeker van twee dingen: Dat het in de ogen van de Kerk fout was om van een andere vrouw te houden en dat ze het toch zou doen.

Er was die ene kus met het dienstmeisje toen ze dertien was. Daarna had ze nooit meer met haar durven spreken. Op latere leeftijd kwam de ontdekking dat er een geheime subcultuur bestond in Versailles waar ze zich voor het eerst in haar leven thuis voelde. Daar deelde ze haar hart. Daar werd het ook gebroken. En dan, na wat eindeloos zoeken leek, kwam Blanche.

Het was puur toeval. Een ondankbare taak die op haar schoot was beland, bracht haar tot de liefde van haar leven.

De liefde die nu hun kind droeg.

De liefde die ze had horen te beschermen.

De liefde die ze in de steek had gelaten.

Verzonken in deze gedachten van schuld en herinneringen merkte Khadija nauwelijks op dat de deur van haar cel werd geopend. Vanop haar bed van stro keerde ze zich weg van de deur en vestigde ze haar blik op de celmuur.

‘Ik snap niet waarom je blijft terugkeren, commandant. Hoeveel keer moet ik hetzelfde vertellen? Laat me met rust en kom pas terug wanneer je me eindelijk gelooft.’ zei ze.

‘En jij zou beter opkijken wanneer er iemand binnen komt. Je weet nooit wat je zal zien.’ antwoordde Claire.

Langzaamaan rolde Khadija zich om, al was het maar omdat ze niets beter te doen had. In haar hoofd herhaalde ze reeds de waarheid die ze voor de zoveelste maal zou mogen herhalen. Maar die woorden verdwenen al vlug toen ze zag wie er aan Claire's zijde stond.

‘Blanche!’ riep Khadija.

Met een sprong vloog ze van het bed. Ze was klaar om haar geliefde terug in haar armen te nemen. Maar een uitgestrekte hand van Claire riep haar halt toe.

Dat alleen ging niet genoeg geweest zijn om Khadija te stoppen. Nee, het was Blanche die haar ter plaatse hield. Te zien dat Blanche en de baby in blakende gezondheid waren, susten de zwaarste angsten die Khadija over de afgelopen weken had gehad. Maar de blik in haar ogen sprak boekdelen. Door lichtjes het hoofd te schudden smeekte de anders zo rebelse Blanche woordeloos Khadija om te luisteren naar wat Claire te zeggen had.

‘Kalm aan, voorlopig ben je nog steeds een gevangene.’ zei Claire.

‘Voorlopig?’ vroeg Khadija, terwijl haar blik op Blanche gevestigd bleef. ‘Dus zijn jullie er eindelijk achter dat mijn informatie klopt?’

‘We hebben bevestiging gekregen dat Duc Engeurrand zijn persoonlijke manschappen heeft gemobiliseerd. Daarnaast blijkt hij ook hulp te hebben ingeschakeld van Clemens XII, die hem de diensten van het kerkelijk leger aanbiedt.’

‘Ben je zeker dat dat alles is? Engeurrand kan even goed het Inquisitieleger ingeschakeld hebben.’ redeneerde Khadija.

‘Heel zeker en over het Koninklijk leger hoef je je ook geen zorgen te maken.’ zei Claire.

Khadija dacht even na.

‘Dan maken we misschien een kans. Maar toch kan ik niet geloven dat dit alles is. Engeurrand is de broer van de koning. Moet ik nu echt geloven dat hij het Koninklijk leger niet opgetrommeld heeft?’

‘Waarschijnlijk heeft hij het geprobeerd. Maar dat zal moeilijk gaan zonder de steun van Reine Cateline.’ antwoordde Claire.

‘Maar waarom? Hij is toch haar schoonbroer?’

Nu was het Claire’s beurt om even te aarzelen.

‘Omdat... omdat het Koningshuis onze bondgenoot is.’ antwoordde ze uiteindelijk.

Khadija kon haar oren niet geloven. ‘Wat? Hoe lang al?’

‘Sinds voor la Calvaire.’

‘Al eeuwenlang! Geen wonder dat deze plek zo goed verborgen is gebleven. De Inquisitie maakte geen schijn van kans. Ze werden van binnenuit gesaboteerd.’

Claire proestte. ‘Alsof een organisatie waar de Kerk en het Koningshuis samenwerken ooit een schijn van kans maakte om te slagen in haar doel.’

Ondertussen keerde Khadija’s blik terug naar Blanche. Het was een gewoonte die ze niet kon afderen. Ze leek niet verbaasd bij het horen van wat Claire te vertellen had. Had ze dit alles reeds aangehoord? Was ze daarom nu zo ongewoon stil?

‘Dus Cateline steunt ons?’ somde Khadija op.

‘Ongeveer.’ antwoordde Claire

‘Dat is toch geen antwoord? Helpt ze ons, ja of nee?’

Claire schudde het hoofd. ‘De situatie ligt ... politiek moeilijk. Ze kan pas handelen wanneer Engeurrand en Clemens hun eerste zet hebben gemaakt.’

‘Is er dan niets wat ze kan doen?’ vroeg Khadija.

‘Ze kan zelfs haar troepen niet voorbereiden zonder dat het verdacht overkomt.’

‘Dus zelfs als ze ons te hulp schiet, kan het al te laat zijn.’

‘Die kans zit er dik in.’ zei Claire.

Heel even was het stil in de kamer terwijl de realiteit van de situatie tot hen allen doordrong. Khadija wou gewoon dat dit voorbij was, zodat ze terug bij Blanche kon zijn.

‘Waarom vertel je ons dit allemaal, Claire? Waarom nu pas, na al die weken?’ vroeg ze uiteindelijk.

‘Omdat het deel uitmaakt van het aanbod dat ik moet maken van Agnès. Zelf ben ik er niet akkoord mee, maar in ruil voor immuniteit willen we weten dat we op je kennis en hulp kunnen rekenen wanneer we je nodig hebben.’

‘En Blanche?’ was het eerste dat bij Khadija opkwam.

‘Ze hebben ...’ begon Blanche alvorens ze het zwijgen werd opgelegd.

‘Hou je aan de afspraak en laat mij aan het woord.’ zei Claire bruusk.

Khadija klemde haar vuisten, maar beet op haar tong. Hun vrijheid stond op het spel.

Pas wanneer er terug absolute stilte was in de ruimte sprak Claire opnieuw. ‘Zij en Roland komen dan ook vrij.’

‘Dan doe ik het.’ zei Khadija zonder enige aarzeling.